

Om Mangler ved vor Kriminal- og Penitenttærstatistikks Opgaver over Livsstilling.

I en i 1888 udkommen Oversigt over de vigtigste Resultater af Norges Kriminalstatistik for Aarene 1846—85 udtaler Direktøren for det norske statistiske Centralbureau, Hr. A. N. Kiær under Omtalen af sine Iagttagelser i Henseende til de tiltalte Personers Livsstilling bl. a., at disse vilde have udgjort et særdeles værdifuldt Materiale, dersom de havde været fuldstændigere og noget mere detaillerede, og fremfor alt, dersom Opgaverne kunde sammenholdes med de i Folketællingerne meddelte Oplysninger om den samlede Befolknings Fordeling efter Livsstilling. Idet Forfatteren derefter beklager, at dette ikke er Tilfældet, bl. a. fordi Folketællingernes og Kriminalstatistikens Klassifikation i nævnte Henseende ikke er overensstemmende, finder han dog, at de heromhandlede Opgaver frembyder adskillig Interesse ved bl. a. at vise, hvilke Forbrydelser der er fremherskende i de forskellige Livsstillinger, og i hvilken Grad dette er Tilfældet.

Den nævnte Oversigt lagde til Grund for Undersøgelserne Antallet af de for Lovovertrædelser tiltalte Personer. De aarlig udkommende Tabeller vedkommende Norges Kriminalstatistik har derimod i sine Opgaver over Arten af de Forbrydelser, der falder paa Personer i forskellige Livsstillinger, lagt de straffældte til Grund,

medens de ligeledes aarlig udarbejdede Livsstillingstabeller til Beretningen om Rigets Strafarbejdsanstalter efter Sagens Natur kun medtager dem, der ved Aarets Begyndelse hendsad eller i Aarets Løb virkelig indkom i Anstalterne. De to sidstnævnte Udgangspunkter falder vistnok i Hovedsagen sammen og frembyder i hvert Fald større Garanti for et sikkert Resultat, end den i Oversigten paa Grund af Materialets Beskaffenhed fulgte Fremgangsmaade, der altsaa ogsaa opererer med samtlige for Tiltalen frifundne Personer.

Den foran anførte Mangel paa Overensstemmelse med Folketællingernes Klassifikation gjør sig fremdeles gjældende, om end de straffældte Personers Gruppering efter Livsstilling i de senere Aar i Kriminalstatistiken er søgt gennemført i en højere og Folketællingens Opgaver nærmere liggende Grad af Nøjagtighed.

Hvor stor denne Nøjagtighed i Sondringen mellem de forskellige Livsstillinger bør være, beror jo altid paa et Skjøn. Hvad det nemlig her gjælder, er, for at benytte et fra Direktør Kiærs tør citerede Oversigt hentet Udtryk, at give nogen Vejledning med Hensyn til de Retninger, i hvilke Samfundets Arbejde til saa vidt muligt at forebygge Forbrydelser inden for de forskellige Samfundsklasser hovedsagelig paakræves, og hvor det kan haabes at bære mest Frugt. Udtrykt paa en anden Maade vil dette sige, at det gjælder at søge bragt paa det rene, inden hvilke Samfundslag Personerne synes mest at ligge under for Forbrydelsen, og hvilke Forbrydelser der er mest fremherskende i de forskellige Befolkningsgrupper; altsaa ved at søge de straffældte Personer grupperede efter Kategorier, der afspejler paa den ene Side det økonomiske Trin og paa den anden den større eller mindre Grad af Dannelse, der maa antages fortrinsvis at høre hjemme i de forskellige Lag i Folket.

Kun naar paa denne Maade det fornødne Hensyn er taget til de to vægtige Faktorer, økonomisk Uafhængighed og relativt større Dannelse, der hver for sig danner det

bedste Værn mod kriminelt Fald, vil Kriminalstatistiken i dens forskellige Former blive den Socialstatistik, den skulde være.

I det store og hele taget forekommer det mig, som om alle berettigede Hensyn her er tagne, og som man ved Opdelingen i Stillingsgrupper i det væsentlige har valgt den Middelvej mellem alt for omfattende Kategorier, der i Virkeligheden liden eller ingen Oplysning giver, og den for Øjemedet maaske overflødige Specialisering, som anvendes ved Folketællingernes Tabeller.

Det er altsaa ikke saa meget mod Benyttelsen af det for Haanden værende Materiale, der efter min Mening her kan rejses Anke, som mod den Tilvejebringelse af det statistiske Materiale, der nu finder Sted.

I min Afhandling om Valget af Fangers Arbejde (trykt i Nordisk Tidsskrift for Fængselsvæsen og praktisk Strafferet, 1ste Hefte for 1897), udtalte jeg en Tvivl om Korrektheden af de straffældte Personers Henførelse under de forskellige Kategorier, under hvilke de findes opførte i Penitentiærstatistiken, idet jeg navnlig maatte fremhæve, at et ikke lidet Antal af de blandt »Haandværksarbejdere og Læredrenge» opførte Personer er Recidivister, hvis hele Haandværksopdragelse er tilegnet i Strafanstalterne og som derfor ved fornyet Indsættelse er bleven indførte i Rullerne under sine i Anstalterne tillærte Fag.

Sagen er vel simpelt hen den, at man ved Afgjørelsen af tiltaltes Livsstilling væsentlig lader sig nøje med den af ham selv opgivne Haandtering og ikke undersøger denne Sag videre. Naar man nu betænker, at den sigtede som Regel har Interesse af at fremstille sig som det hæderlige og stræbsomme Samfundsmedlem, og derfor vel gjerne griber efter enhver Lejlighed til at optræde under den Titel, der forlener ham med den størst mulige Værdighed, medens der til Gengæld paa den anden Side er nok af Individier, der kan have skjellig Grund til at søge undgaaet enhver Fremdragen af deres tidligere Liv og derfor ikke

er ængstelige for at optræde baade under falskt Navn og falsk Stilling, saa vil det let indses, at man her kan have al Grund til at være forsigtig. Men selv bortset herfra er der Fare nok for Fejltagelser paa dette Omraade. Statistiken viser tydelig nok, at Forbryderflokkene rekrutteres væsentlig af Individier, der, da de begyndte paa Forbryderbanen, var for unge til at have nogen fast Stilling, og som senere, idet de stadig i Aarrækker har vandret ud og ind af Fængsler og Strafanstalter, i Virkeligheden aldrig har havt Tid til at drive nogen ærlig Haandtering. Nu er det en klar Sag, at en saadan Tyvsrecidivist, der f. Eks. i sit 15de Aar begyndte sit Forbryderliv som Visergut, naar han for 8de eller 10de Gang igjen 35 Aar gammel skal i Straf, aldrig opføres som »forhenværende Visergut«, skjønt dette vel vilde være det eneste rigtige, men derimod enten under den Haandtering, han nok har drevet under Straf, men aldrig i det fri Liv, eller ogsaa, og det er vistnok det ordinære, ret og slet som »Arbejder« eller »Dagarbejder«. Mandens Stilling er i Virkeligheden »Forbryder« eller »dimmitteret Straffange«. Men en saadan Kategori kjender Statistiken ikke, naar man da ikke skulde søge den under Betegnelsen »Løsgjænger«, der dog vel næppe sigter paa Individier af den her nævnte Art. Paa denne Maade bliver visse i og for sig agtværdige Samfundsklasser, navnlig da Haandværks- og Dagarbejderklassen, i ganske betydelig Grad forurettede, og det kun ved en aabenbar Usurpation, der aldrig burde respekteres.

Jeg skal her anføre et Par typiske Prøver paa Recidivister med skiftende Livsstilling, hentede fra officielle Opgaver. Og disse, der i og for sig er oplysende nok, er tagne paa Slump blandt et i dønne Henseende overordentlig righoldigt Materiale:

1. K. B., født i 1871.

Indkom første Gang i Straffængsel $13/9$ 89 som Arbejder.

Igjen i Straf $\frac{6}{11}$ 89 som Murarbejder, hvilken Stilling han derefter optraadte under forskellige Gange, dels i Varetægt, dels i Straf, indtil han

$\frac{21}{2}$ 91 indkom i Straf	• Sejlmager eller Malerarbejder.
$\frac{3}{6}$ 91 kom han i Straf	• Dagarbejder,
og $\frac{8}{12}$ 92 i Varetægt	• Murarbejder,
$\frac{8}{3}$ 93 igjen i Varetægt	• Slagtergut,
saa igjen $\frac{24}{10}$ 93	• Murhaandtlanger,
men $\frac{26}{11}$ 94 i Straf	• Slagtergut.
$\frac{13}{2}$ 95 sad han i Varetægt	• Murhaandtlanger,
men fra $\frac{12}{10}$ 95	• Stenhugger,

en Profession, han udøvede (lærte?) under et Ophold i Akershus Strafanstalt fra $\frac{1}{3}$ 93 til $\frac{22}{7}$ 94.

Den $\frac{26}{3}$ 96 indkom han igjen i samme Strafanstalt paa 2 Aar og 6 Maaneders Dom og beskjæftigedes nu med Legetøjsarbejde.

Denne Mand har i Løbet af 10 Aar udsonet 8 Straffedomme, deraf bl. a. paa tilsammen omkring 6 Aars Straffarbejde, hensiddet ialt 9 Gange i Varetægtsarrest og flere Gange afsonet Bøder med Fængselsstraf.

2. E. R., født i 1874.

Flere Gange i Straf og Varetægt uden Angivelse af Stilling (Gut) fra $\frac{23}{10}$ 88 til $\frac{10}{1}$ 89, da han indkom i Straffængsel som Visergut.

$\frac{3}{5}$ 89 afgik han til Opdragelsesanstalten »Toftes Gave«	• Fabrikarbejder,
kom allerede $\frac{22}{7}$ 89 igjen i Straf	• Arbejdsgut,
$\frac{31}{8}$ 90	• Fabrikarbejder,
og $\frac{11}{11}$ 80	• Arbejdsgut.
$\frac{18}{4}$ 93 sad han i Varetægt	• Fyrbøder,
og kom $\frac{12}{5}$ 93 i Straf	• Sømmand,

$\frac{6}{7}$ 93 igjen i Varetægt som Fyrbøder,
men indkom samme Aar i
Bodsfængslet » Visergut.
Endelig kom han igjen i Vare-
tægt $\frac{28}{8}$ 94 » Tjener.
og indsattes $\frac{10}{11}$ 94 i Akers-
hus Strafanstalt » Hoteltjener
med en idømt Straf paa 3 Aar.

Han beskjæftigedes nu i Anstalten som Snedker.

Denne Mand har i Løbet af 8 Aar udsonet 9 Straffedomme, deraf bl. a. paa tilsammen omkring 4 Aars Strafarbejde, hensiddet ialt 9 Gange, til Dels i længere Tid, i Varetægtsarrest, været anbragt i Opdragelsesanstalt og endelig (i 1893) indlagt en Tid paa Kristiania Sindssygeasyl.

Alene fra det af mig bestyrede Kristiania Distriktsfængsel kunde jeg med Lethed hidsætte nok af Eksempler paa Personer, der, uden endnu at være kommen saa langt paa Forbryderbanen, at de kan siges at være traadt over i de professionelle Recidivisters Række, allerede ude i det fri Liv jævnlig skifter Stilling og derfor afvekslende kommer til at forøge snart den ene, snart den anden Kategori af Kriminalstatistikken, eftersom de under sit urolige Liv kommer i Konflikt med Loven. Det er ofte overraskende nok at iagttage, med hvilken Lethed dette Stillingskifte finder Sted, og da specielt inden de Befolkningslag, hvorfra Forbryderverdenen erholder sin væsentligste Tilgang. Jeg har ofte havt en bestemt Følelse af, at dette maa lede til en Vaklen i Statistikens Grupperinger, der med ikke større Tal end de, man i vort lille Samfund har at operere med, let kan gjøre hele Kategorier misvisende.

Man kan naturligvis her indvende, at jo de straffede Personer som alle andre har Krav paa at opføres i Statistikken under den Haandtering, som de virkelig driver den Dag, da der spørges derefter, selv om deres Stilling er en

ganske anden, end den var forrige Gang, — netop paa samme Maade som en Person, der i Dag efter sin Bopæl i Kristiania maa tælles blandt de straffældte fra Byerne, men kanske næste Aar, naar han maatte være flyttet ud i Aker, blandt Landbeboerne. Jeg vil ikke benægte, at dette Ræsonnement kan se overbevisende ud. Men jeg mener, der maa sondres bestemt paa den ene Side mellem de Forhold, der efter sin Natur aldrig kan være Gjenstand for Veksling, f. Eks. Personens Kjøen, eller dem, der i og for sig grunder sig paa et ubestrideligt ydre Faktum, f. Eks. netop Bopælen, og paa den anden Side saadanne, der som Haandteringen frembyder en rig Variation med flydende Grænser og let Adgang til Forandring. Her faar man se sig for, før man klassificerer. Det maa aldrig være nok, at en Person selv angiver at drive en Haandtering, saa længe dette ikke støttes, eller naar det endog modsiges af Omstændighederne. og Hensynet til Statistikens relative Rigtighed bør kræve, at en Person, der kjendes som den, der til Stadighed driver en bestemt Haandtering, ogsaa henføres under denne, selv om han en kortere Tid har taget sig Lejlighedsarbejde i en ganske anden Branche og derfor angiver sig som drivende denne Bedrift eller endog procederer derpaa. Saaledes f. Eks. om en Bryggearbejder under Arbejdsledighed lader sig forhyre til en Tur med en Sandjagt og paa Grund heraf angiver sin Stilling som Sømand. Er derimod først et virkeligt og paa Varighed beregnet Stillingsskifte konstateret, kommer det selvfølgelig ikke Sagen ved, om det nye Forhold er af ældre eller nyere Datum; og den Tjenestegut, der har overtaget Husmandsplads, skal fra første Øjeblik opføres som Husmand, uden at der kan kræves nogen længere Virksomhed i denne hans nye Stilling. Kravet maa alene være, og det ufravigelig bestemt, at den opgivne Haandtering virkelig drives, og at den sigtedes Opgivende herom i væsentlig Grad støttes af andre Oplysninger.

Jeg maa være af den Tro, at der, naar man ved

Noteringen af Livsstilling, der i denne Forbindelse naturlig foregaar ved den retslige Forundersøgelse, anvender al den Kritik og al den Omhu, som Sagen kræver, vil opnaas ganske ejendommelige og fra de nuværende ikke lidet afvigende Resultater. Og man har her et langt større Krav paa en nøjagtig Afgjørelse, eftersom jo ved Forhøret det i Straffeloven forlangte Moment til Strafudmaalingen, der ligger i sigtedes tidligere daarlige eller ustraffelige Livsførelse, alligevel skal undersøges, ligesom man ogsaa i den intelligente og for sin Stilling uddannede Administrators Ledelse skulde have en Garanti for Resultatets Paalidelighed, som man ellers ved Erhvervelsen af statistisk Materiale saa ofte maa savne. Det vil da sikkerlig vise sig, at man vilde faa et langt større Antal Personer henført under Kategorien »Løsgjængere« end nu, eller at man endog, i Fald denne ikke maatte findes tilstrækkelig til at dække Begrebet, maatte finde sig opfordret til at opstille en ny Gruppe, specielt beregnet paa at optage det Bundfald af Befolkningen, der i Korthed kan begnes som Forbryder-recidivister eller professionelle Forbrydere.

Det være langt fra mig her at fremkomme med nogen Paastand om, at de, hvem Erhvervelsen af Statistikens Stof er overdraget, ikke i og for sig viser den fornødne Omhu eller Agtpaagivenhed. Men jeg mener, som før fremholdt, at man paa den ene Side ikke er helt ud opmærksom paa just de særegne praktiske Vanskeligheder, som her møder en. Og hertil kommer endvidere en kanske overdreven Ængstelighed for ikke at præstere de forlangte Oplysninger i deres fulde Omfang, en Ængstelighed, der giver sig Udslag i en Bestræbelse for at faa saa vidt mulig alle Personer anbragt under saadanne Kategorier, hvor man ligesom har paa Følelsen, at de helst alle burde finde Plads. Det synes saaledes ofte, som om man med en næsten rørende Omhu vaager over, at enhver Person, der som sigtet træder for Retten, eller endog som Fange skal gruppeføres efter Anstaltens Ruller, erholder en præsentabel Stilling.

Ja det ser næsten ud, som der skulde findes en uskreven Lov om, at enhver saa vidt mulig skal søges bragt ind under en af de borgerlige Næringer, og om, at de statistiske Kategorier, der er beregnet paa at optage det afselede Bundfald, med Vold og Magt skal gøres saa knebne som mulig.

Der stod en Gang en ung Kristianiagut for Forhørsrettens Skranke. Paa Dommerens Spørgsmaal om hans Stilling svarede han resolut, at han kun var Forbryder, og forklarede paa videre Forespørgsel, at han som Specialitet drev Lommetyveri. Han blev imidlertid betydet, at under denne Slags Livsstilling kunde han ikke opføres, hvorfor han omsider fandt frem en mere agtbar Haandtering, han i tidligere Tid havde drevet.

Som et andet, i sit Slags lige saa illustrerende Træk kan hidsættes, at for ikke saa mange Aar siden ved Udarbejdelsen af Strafarbejdsstatistiken alle de Kvinder, der drev erhvervsmæssig Prostitution, blev opførte under Kategorien »Dagarbejdere«. Dette er dog heldigvis senere forandret derhen, at disse Personer, som jo kun ernærer sig ved Forbrydelse og desuden rekrutteres fra forskellige Samfundsstillinger, nu opføres som »Løsgjængere«.

Et Spørgsmaal turde det dog være, om man, selv om det lykkedes baade at hidføre en korrektere Opførelse af de straffede Personer under Livsstillingsgrupper, hvor de rettelig hører hjemme, og at faa disse Grupper heldigere specialiseret, vilde være naat tilstrækkeligt frem til at erholde en klar Oversigt over de sociale Forhold, af hvilke Forbrydelsen og Forbryderen vokser frem. Der vil, i alt Fald i førstnævnte Henseende, altid raade en i Forholdenes Natur liggende Løshed og Vaklen, og denne vil netop gøre

sig gjældende lige over for de største Befolkningsgrupper, der til enhver Tid maa forudsættes at ville yde den største Kontingent til Forbryderstatistikere. Da det desuden her jo gjælder først og fremst at undersøge Roden til de forbryderske Tendenser og selve Ondets Ophav, der altid maa forudsættes at ligge længere tilbage end deres Udslag i ydre Handling, er jeg ledet ind paa den Tanke at foreslaa Statistiken suppleret med en Opgave over Lovovertræderne, opførte efter deres Nedstamning. Det vil sige en Opgave over deres Forældres Livsstilling, om muligt ved den straffældtes Fødsel.

Jeg skal i det følgende søge at fremføre de Grunde, der synes mig at tale for, at denne Grupperingsmaade vil frembyde et sikrere Resultat end den nuværende, ved hvis Side den desuden, sammenholdt med Opgaverne over ægte og uægte Fødsel, vil give Stof for interessante Sammenligninger.

Naar man giver sig i Færd med en Undersøgelse som den ved Kriminalstatistiken tilsigtede, maa man aldrig vente at opnaa fuldt paalidelige og tilforladelige Resultater bare ved at holde sig til de ydre, gennem Talopgaverne fremtrædende Fakta. Spørges der saaledes om Tyvsforbrydelsens karakteristiske Ejendommeligheder, f. Eks. om dens Optræden i de forskjellige Aldersklasser, vil det aldrig være nok at opsummere Antallet af tyvsdømte Personer inden disse Klasser, da man jo paa denne Maade tilsidesætter Hensynet til Recidivisterne. Der er jo i kriminalistisk Henseende ingen indre Lighed mellem de to Tilfælde, at paa den ene Side en gammel Veteran fra Strafanstalterne gjeninddømmes, og at et ungt, brugbart Samfundsmedlem begiver sig ind paa den skjæbnsvangre Tyvsbane. Man maatte her, noget, der for øvrigt er forsøgt i Strafarbejdsstatistikens Opgave over Fangernes tidligere Straffældelse, prøve at gennemføre en Sondring mellem de to Grupper, som repræsenteres ved de første Gang straffede og Recidi-

visterne, en Sondring, der imidlertid, selv bortset fra de praktiske Hindringer, vilde støde paa Vanskeligheder i selve Stoffets indre Art. Der er nemlig en Væsensforskjel mellem den, der en eller flere Gange har været straffældt med Advarsel i Retten, Anbringelse i Opdragelsesanstalt eller Ris, og den, der har udholdt Straf i Fængsel eller endog i Strafarbejdsanstalt og i Selskab med forvorne og moralsk smittende Medfanger. Fremdeles maa det Spørgsmaal løses, om ethvert Tilbagefald ogsaa i ganske ung Alder nødvendigvis skulde kvalificere til Henførelse blandt Recidivisterne, eller om en Domfældelse efter Udløbet af den Tid, der i Straffeloven er bestemt for Begrundelse af Iterationsstraf, i statistisk Henseende skulde betragtes som Tilbagefald.

Netop paa samme Maade er det, jeg anskuer Undersøgelsen om Lovovertrædernes Fordeling efter deres Livsstilling. Jeg tænker mig det Tilfælde, at en Bestillingsmand dømmes for Kassebesvigelse. Statistiken i dens nuværende Form vil her kun notere dette Faktum; man vil kort sagt kun faa en Ener mere i Bestillingsmændenes Gruppe. Men for den, der stræber efter at gaa til Bunds i Undersøgelsen efter Forbrydelsens Ophav og det i Standstrinet liggende Moment hertil, maa det være nærliggende at spørge efter Mandens Udspring i social Henseende. Thi der er en betydelig Forskjel paa den, der, udgaaet fra et daarligt Hjem og kanske med de sletteste Instinkter nedlagt i sig fra Forældrene, har arbejdet sig op til en Bestillingsmands Betroelse, og paa den, i hvis Slægt Hæderligheden er Tradition og som fra Hjemmet medfører en social Dannelselse, der, samtidig som den vilde gjøre hans Fald dybere, tillige staar som et stadigt Værn mod Faldet. I dette Eksempel er Forholdet enkelt og indlysende. Men dette gjør efter min Mening liden Forskjel. Netop i de Samfundsklasser, hvor Livsstillingen jævnlig er af en løsere Art og med mere flydende Grænser, trænges det Korrektiv, der ligger i en Undersøgelse af Personernes sociale Position, før de

indtraadte i det Forhold, der ligger til Grund for deres Optagelse i Statistikens Zifre, og dette vil praktisk talt sige i en Undersøgelse af deres Forældres Stilling.

Det meste af den Tvivl og Vaklen, som den nuværende Affattelsesmaade maa frembyde, vilde vistnok falde bort ved en saadan Gruppering. Thi vel er det saa, at der i mange Samfundsklasser ogsaa i den Alder, da der regelmæssig er stiftet Familie, eller da der er sat Børn i Verden, raader megen Løshed i Livsstilling, og man maa her vel tage i Betragtning, at netop i de Kredse, hvorfra de aller daarligste Personer og altsaa præsumptivt de fleste Forbrydere har sit Udspring, denne Løshed naar sit Højdepunkt. Men der ligger dog altid en Garanti deri, at en modnere Alder er opnaaet, ligesom den Omstændighed, at Familie er stiftet (og de fleste Børn fødes jo i Ægteskab), som Regel vil have tvunget Forsørgeren ind i en mere ordnet Virksomhed.

Uden at trætte med Tal og statistiske Data, skal her alene hidsættes, at ifølge det statistiske Centralbureaus Oversigter over Folkemængdens Bevægelse er det største Antal levendefødte ægte Børn fødte mellem Faderens 30te og 39te Aar, deraf igjen de fleste mellem hans 30te og 35te Aar, og de fleste levendefødte uægte Børn mellem Moderens 20de og 29de Aar, deraf igen de fleste mellem hendes 20de og 24de Aar, samt at af alle Børn tilsammentagne det langt overvejende Antal fødes af Forældre med endnu højere Alder. Paa den anden Side viser Kriminalstatistikens og Strafarbejdsstatistikens Opgaver en omtrent tilsvarende Stigning fra Lavalderen og til Gruppen 20—25 Aar i den første og 30—40 Aar i den anden, et Forhold, der gælder baade Mænd og Kvinder.

Dette godtgjør allerede i og for sig, at Forældrenes Alder ved deres Børns Fødsel gennemgaaende er højere end den Alder, hvori Forbrydelser regelmæssig eller hyppigst begaas. Men hertil kommer endvidere, at i de kriminalistiske Opgaver alle Tilfælde er medtagne, uden Hen-

syn til, om der handles om første Gangs Lovovertrædelse eller Tilbagefald, noget, der faar et tydeligt Udslag i, at Strafarbejdsstatistikens Kulmination er højere end den samlede Kriminalstatistik. Hvis man kunde gennemføre en Opsummering alene af dem, der er dømte for første Gang, vilde dette vistnok give et ganske andet Resultat i Retning af at drive Alderen nedad; og jeg skulde tro, man da kunde sætte Kulminationen snarere under end over det 18de Aar. Men dette vil da simpelt hen sige, at de fleste Personer betræder Forbryderbanen i en saa ung Alder, at de ikke kan forudsættes at have faaet Fæste i en blivende Livsstilling.

Ja man vilde ligefrem, om man skulde opføre de første Gang straffældte Personer under Livsstillinger ordnede efter Statistikens nuværende Kategorier, komme til at savne en Gruppe for de fleste af dem, hvis man da ikke straks af praktiske Grunde vilde gribe til den naturlige Udvej at opføre dem under Forældrenes (Faderens) Stilling. Thi en Masseopførelse under Kategorien »hjemmeværende Børn« vilde for det første i mange Tilfælde være misvisende og dernæst ingen som helst Oplysning give i social Henseende.

I det foranstaaende er hele Tiden den samlede Kriminalstatistik, d. v. s. Forbrydelserne under et tagne og uden Artsforskjel, lagt til Grund for Undersøgelsen. Det skal imidlertid bemærkes, at saadan Undersøgelse, skjønt i og for sig interessant nok og frembydende et rigt Materiale til Bedømmelsen af Lovovertrædelsen som Udslag af de sociale Forhold, ved Medtagelsen af en Række Forgaaelser, hvor disse spiller en mere underordnet Rolle, nødvendigvis indebærer i sig Momenter, der under selv den bedste Affattelse maa bidrage til at nedsætte dens almindelige Interesse. En helt ud tilfredsstillende social-kriminalistisk Undersøgelse vilde alene kunne iværksættes ved en Specialisering af Forbrydelserne og særlig ved en afsluttet Undersøgelse af Ejendomsindgrebene og da igjen

inden disse af den egentlige Tyvsforbrydelse. Det er denne, der i ganske særegen Grad egner sig til at stilles i Relation til de sociale Forhold, af hvilke den for den almene Bevidsthed til enhver Tid har staaet som et uundgaaeligt Produkt.

At inlade sig paa en saadan Undersøgelse ligger imidlertid uden for nærværende Bemærkninger Ramme.

Segelke Thrap.
